

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13279

KINDERLEKH

Mashe Shtuker-Payuk

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

הינדערלעך

פּוּבְּלִשְׁטֵר

13
29479

דער פּוּבְּלִשְׁטֵר

1942

1.33
מאשע ש. פאזק
1947

מאשע ש. פאזק

קינדער לעך

(קינדער - לידער)

ארויסגעגעבן פון א גרופע פריינט מיט דער מיטחילף
פון דער יודישער לערער-ארגאניזאציע אין ארגענטינע.

בוטאס-אירעס

1947

PRINTED IN ARGENTINA
IMPRESO EN ARGENTINA

Es propiedad. Hecho el depósito que marca la Ley.

צ מתנה מיון יונהלען

און אורעלען.

קינדער לעד

צעפעלעד, גלעקעלעד,
קרויזעלעד, לעקעלעד,
בלאנדע און שווארצע די האר,
צארטינקע מיידעלעד,
אלערליי קליידעלעד,
פארטעכלעד ווייסנקע קלאר.

רוישיקע קלינגערלעד,
שטיפערלעד יינגעלעד,
קעפעלעד גלאטיק פארקעמט,
אייערע שמייכעלעד,
גלאנציקע אייגעלעד,
אלע בריליאנטן פארשעמט.

פלאטערלעד לופטיקע,
קנאספעלעד דופטיקע,
שטראלן און פערעלעד טון,
קוויטשיקע קאלכעלעד,
זיסנקע הנדעלעד,
הארציק איד ליב אייד אזוי!

זיצט איר אין קרויזעלע,
הערט אויס א מעשהלע,
און זינגט איניינעם א ליד,
פייפעלעד, פידעלעד,
שפילט שיינע לידעלעד,
קינדערלעד, ווערט גאר ניט מיד!

אַרדענער

אלע זיינען מיר נאך קליין,
און מיר מאכן דיין און שוין.
קיינער זאגט אונדז גארניט אן,
דאך מיר ווייסן וואס צו טאן.
זעט, עס איז דא גארניט שווער
זיין א גוטער אַרדענער!
טראלא-לא-לא, טרא-לא-לא.
טרא לא-לא-לא-לא-לא-לא-לא.

פלייסיק ראמען דא און דארט,
לייגן גיך אלץ אדיר אן ארט,
קערן אויס דעם פאל נאך דיין,
טישעלעך פארשפרייטן שוין.
זעט, עס איז דאך גארניט שווער
זיין א גוטער אַרדענער!
טראלא-לא-לא, טרא-לא-לא.
טרא לא-לא-לא-לא-לא-לא-לא.

איינס און צוויי

איינס און צוויי און דריי און פיר,
גוטע קינדער זיינען מיר,
און מיר ווייסן שוין אליין
ווי מען דארף אין רייען גיין.

גלייך די פיס און הויך דעם קאפ,
נאר ניט קוקן אויף אראפ;
אַט אזוי אַ גלייך און שיין,
דארפן מיר אין רייען גיין.

—
איינס און צוויי...

טראַט נאָך טראַט, נאָר גלייך און שיין,
ניט צו גרויס און ניט צו קליין.
ניט צו קליין און ניט צו גרויס
שפּאַנען מיר אין מאַרש פאַרויס.

—
איינס און צוויי...

פייגעלעך

פליען פייגעלעך א שורה,
 פאכען פליגל אויף און אָפּ;
 פליען פייגעלעך א שורה
 און זיי לאָזן זיך אראָפּ
 מיט די שנעביקלעך: טיק-טיק,
 אין די קערענדלעך פיק-פיק.

פליען פייגעלעך א שורה,
 פאכען פליגל אויף און אָפּ,
 פליען פייגעלעך א שורה
 און זיי לאָזן זיך אראָפּ
 אין די נעסטעלעך אריין,
 שלאָפן שטיל און רואיק איין.

פּרילינג, פּרילינג, טראַ-לאַ-ליי

פאַר די הענטלעך רינג אין רונג,
האַפען קינדער שפּרינג אין שפּרונג,
פאַטשן הענטלעך: אינס צוויי דריי.
פּרילינג, פּרילינג, טראַ-לאַ-ליי.

ווינטער, ווינטער איז שוין אויס,
שפּאַצן פון דער ערד ארויס
גדינע גרעזעלעך אויפסניי.
פּרילינג, פּרילינג, טראַ-לאַ-ליי.

שמייכלען ביימער פול מיט פרייד,
טוען אָן אַ נייע קלייד.
בלעטלעך, בלימעלעך דערביי.
פּרילינג, פּרילינג, טראַ-לאַ-ליי.

זינגט און שפּרינגט און ניט געדומט.
קינדער, קינדער, איי ווי גוט
זיך צו שפּילן אדום דער פריי.
פּרילינג, פּרילינג, טראַ-לאַ-ליי.

דער ליבער זומער

קומט דער ליבער זומער,
ווער איז צו אונדז גלייך?
אויף דער פריי מיר זשומען,
שפילן זיך אין טיך.

נאך פישעלעך מיר יאגן זיך,
וועמען ארט די היץ!
מיט די כוואליעם שלאגן זיך,
פיצלען אויף פיץ פיץ.

מושלען קלייבט איעדער,
וויפל נאך ער וויל;
ס'ברענגט דער ליבער זומער
אונדז די בעסטע שפיל.

פֿען

א קליין יינגערלע
מאכט א מצהלע,
רעדלט ער אליין.
א קליין מיידערלע
מאכט א קניידערלע,
קילעכדיק און שיין.

אום צי גראַד?

אויפן טיש
שאלן צוויי.
ליגן נים
אונטער זיי.

איינס איז אום,
צוויי איז גראַד.
קוק זיך צו,
טרעה דעם סוד:
אום צי גראַד?

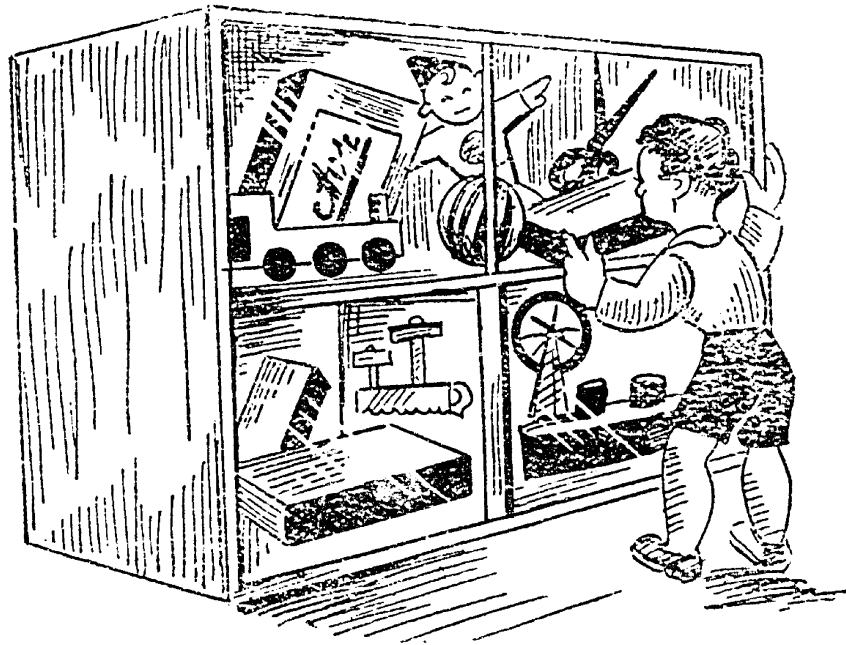
שבועות

שבועות, דער יום־טוב פון ערד און פון מענטשן,
מיר זינגען צו דיר אונדזער לויב און מיר בענטשן.
מיט גרינס, פרוכט און בלומען
פון אלע ארומען
דיך פייערן קומען, מיר קומען, מיר קומען.

א, זעט ווי מיט פרייד פול די אויגן אונדז גלאנצן,
פון פרישינקע בלומען מיר פלעכטן אויס קראנצן.
די קעפ מיר באצירן
און פריילעך מארשירן
נאך פלאטער פון פאנען, וואס פירן אונדז, פירן.

העל קלינגענדע בשורות אויף ליפן אונדז בליען,
מיט קוישן באלאדן מיר ציען, מיר ציען
אויף אלערליי וועגן
דעם יום טוב אנטקעגן,
ביכורים מיר טראגן. מיר טראגן, מיר טראגן

ביכורים פאר אונדזערע שזעסטער און ברידער,
מיט מונטערע פריט און מיט שאלנדע לידער,
מיט גרינס, פרוכט און בלומען
פון אלע ארומען,
מיר קומען, מיר קומען, מיר קומען...

אלע שפילן מיטאמאל

פאר די שאפעס פול מיט שפילן
שטיי איך מיר אזוי און שטיי,
אז אלע שפילן מיר געפעלן.
וועלכע נעמען ביזאל פון זיי?

יעדעס קעסטעלע באזונדער
ווינקט און בעט זיך נעם מיין שפיל;
נו, איך פרעג אייך, איז א ווונדער,
אז איך ווייס ניט, וואס איך וויל.

צו פון דעם גאר, צו פון יענעם?
וויפל שפילן, און א צאל!
איי ווען איך וואלט קענען נעמען
אלע שפילן מיטאמאל!

פלעצעלעך

נעם איך מיר א שמעקלע.
גראב און גראב די ערד,
ביז א היפשע גריבעלע
ווי א דייזשקע ווערט.

וואסער אין דעם גיס און גיס,
קנעט אזוי און לייג,
מיט דער ערד איך מיש און מיש,
ביז עס ווערט א טייג.

קייקל איך אויס טעצעלעך
אט אזוי דערפון,
זעמעלעך און פלעצעלעך
טריקן אויף דער זון.

סוכות

בארץ אין סוכות, גרייט זיך זיידע,
 מאכט א סוכה אויף דער גר:
 פלייסיק ארבעטן מיר ביידע
 פאר דעם יום-טוב, ער און איך.
 קלאפט דער זיידע ברעט צו ברעטל,
 קלאפט די צוועקעס נאכאנאנד;
 דריי איך שטריו ארום א דרעמל,
 כהאלט מירן סוכה אויף דער האנט.
 אין דעם זיידן שטארק געפעלן:
 — זעט, א סוכה'לע, א מאן!
 אין דער גרויסער כוועל עס שטעלן
 סאמע סאמע אויבן אן.

כ'האב מיין ברודערל זייער ליב

כ'האב מיין ברודערל זייער ליב,
כ'זאג אייד ניט קיין ליגן;
נאך ווי מיר טוען זיך א שפיל,
מוזן מיר זיך קריגן.

כ'זוייס אליין ניט איבער וואס,
פאר א פארביק פיצל גלאז,
פאר אן אפגעריבן קעפל,
צו א שאלעכץ פון אן עפל,
אלץ וואס ער זייל, דאס וויל איך
און אט שוין, מיר קריגן זיך...

ווערט א טומל און א גוואלד,
לויפט אריין די מאמע באלד
און נעמט זיך אונדז צעשיידן;
— פֿע — מוסרט זי אונדז ביידן —
ניט גערעכט און ניט גערעכט,
בידע זיינט איר שלעכט!

מיין שוועסטערל

איך האב א קליין שוועסטערל,
א פייעלע אומ;
אלץ וואס בעט מיך אסתרל,
גיב איך איר באלד; נא!

בעט זי מיך מיין בעקעלע,
בייג איך צו איר, נא!
פרעסט זי אפ א קושעלע,
א זיסניקל אומ.

פֿיצֿי

— מאמע, מאך מיר מיין געבורטסטאג.
אלע קינדער שוין געמאכט...
— אז דער טאג וועט קומען, פֿיצֿי,
גלעט די מאמע איר און לאכט.

— וואסזשע גייט ער אזוי לאנגזאם?
דאז א פֿוילער, כהאב אים פֿיינט!
בזויל איר אים שוין מער ניט ווארטן.
מאך מיר טיין געבורטסטאג דיינט!

ווער האט מער צייט?

כ'קען מיין מאמען ניט פארשטיין.
וואָס איך בעט איר, זאָגט זי: באַלד,
כ'בין פארנומען, זעסט אַליין,
זען דערווייל זיך צו און וואַרט.

באַלד און שפעטער, מאמע, איר.
דייט איך פאָרן קלייד און מאָן:
קען איך וואַרטן גלאַט אַזוי,
אז איך דאַרף אַורפיל מאָן!

כ'קען מיין מאמען ניט פארשטיין.
צו מיר זאָגט זי: זען זיך צו...
— מאמע, מאמע, זאָג אַליין,
ווער האַט מער צייט, איך צי דו?

א מוליער

אן עמער ליים, א הורבע ציגל,
און די קעלניע אין דער האנט,
כגיס דעם ליים אויס, לייג אן ציגל,
אט אזוי א ראנד נאך ראנד.

כ'הייב זיך אויף אלץ העכער, העכער,
ארבעט פלינק מיט ביידע הענט,
ביז ארויף העט צו די דעכער,
וואקס איך גלייך מיט מיינע ווענט.

כ'שרעק זיך ניט אראפצופאלן,
זעט סא מוסקלען, שטארק און גרויס,
כ'בין א מוליער, זעט איר אלע,
און איך בוי מיר הייז נאך הייז...

א גוטינקער

וואס א טאג אליז ווער איד גרעסער,
כ'בין א גוטינקער, אן עסער;
עס אויף אלץ וואס מאמע גיט,
זאג גיט קינמאל: כ'וויל דאס גיט!

מיט א לעפל שנעל און שנעלער,
עס איד זופ א פולן טעלער,
וואס מען גיט מיר, אלץ אליין.
וואקס איד טאקע גרויס און שוין!

דער פוילער

אלע רופן מיד דער פוילער.
שלעכטע, שלעכטע וואָס איר זענט.
בין איר שולדיק, אז עס פאלגן
מיד ניט מיינע פיס און הענט?

אז זיי מאכן זיך ניט הערן
און פארשטייען ניט א ווארט!
וואָס מען זאל ביי זיי ניט בעטן,
רירן זיי זיך ניט פון ארט.

כזועל אמאל צו זיי זיך נעמען,
טאָן א טרייסל און א דריי,
אלע רופן מיד דער פוילער,
צוליב זיי נאר, צוליב זיי...

קליין הינטערלע

אלע שלאפן שוין, ס'איז נאכט,
נאָר קליין הינטערלע באַוואַכט
אונדזער שטוב און אונדזער הויף,
נאָר קליין הינטערלע איז אויף.

ווי ער הערט נאָר א גערויש,
שפּרינגט פון ביידערלע אַרױס:
האָוו האָוו... ווער איז דאָרטן, ווער,
האָוו... ווער וואַנט איצט גיין אַהער?
האָוו...

האפטישי

ס'האט מיין קליינע קעצעלע
אזוי געטאן א ניס:
האפטישי...
ס'איז מיין שיינע קעצעלע
צוגעקילט געוויס:
האפטישי...

צו געזונט דיר, קעצעלע,
כ'בעט דיר, ווער ניט קראנק...
שאקלט זי דאס קעפעלע:
האפטישי... זאגט א דאנק.

איך וויל מיין געבורטסטאג!

— ווען וועט מען מיין יום-טוב מאכן? —
פרעגט אלץ עליק טאג נאך טאג —
וויפל שיינע גוטע זאכן
טענקט מען אין געבוירן-טאג! ...

אוי אז ער שוין אומגעווארדיק,
אוי אז די פינגער ציילט די טעג,
שפדינגט און פרויט זיך: ס'פעלט שוין ווייניק,
זאט איז נאך א טאג אוועק.

אן א טאג רוכט אן זיך מאמע:
זי געדריסט, דו זונעלע מיין.
צאמיר פרויען זיך צוזאמען;
נאך קיין יום-טוב קען נישט זיין!

שפדינגט אויף עליק, וויל נישט הערן,
טופעט, ליאדעמט: ניין און ניין!
כאזעל קיין פינף יאר אלט נישט ווערן,
מיין מיין יום-טוב וועט נישט זיין!

אויף די גרויסע כ'בין אין כעס

אויף די גרויסע כ'בין אין כעס,
וואָס מען זאָגט מיר גאָדניט אויס.
נאָר מען לייגט אלץ שטענדיק אָפּ,
שפעטער, אז כ'וועל ווערן גרויס.

וואָס איך זאל גיט מאַן א פרעג,
ענטפּערט מען מיר — „האר אויס!
וועסט נאָך האַבן צייט אויף דעם,
נאָכדעם, אז וועסט ווערן גרויס.

וועסט נאָך קענען וויסן אלץ.
זע נאָר, זע נאָר, סאָ געאיייל!
שפעטער, נאָכדעם, באלד און וואַרט;
וואָסזשע זאל איך מאַן דערווייל?

כאַטש נעם און צי זיך אויס
און מיטאַמאל ווי זיי ווער גרויס!

געבורטס־טאג־מאָרש

האַנט אין האַנט
זינגט און שפּאַנט
אלע קליין און גרויס
אין אַ קרוין
ווּנדער שוין
אורעלע פּאַרויס.

אורעלע,
אורעלע,
דיין געבורט־טאָג היינט.
גוט אַן שיעור
ווינטשן דיר
אלע דינע פּריינט.

דו וואָקסט אויס
שטאַרק און גרויס,
ווי דו ווילסט אַליין,
אַ געזונט
יידיש קינד,
גוט און ליב און שוין.

שפּאַנט און זינגט,
העכער קלינגט,
פּריידיק יעדער שיינט;
טראַל־אַלאַ
טראַל־אַלאַ
ס'איז אַ יום־טובּ היינט.

נאדעלע

קומט א נאדעלע אין האנט,
בעט זיך, בעט זיך נאכאנאנד:
ניי, ניי,
אהין, אהער,
ס'איז ניט שווער,
אט אזוי,
אט אזוי...
נעם איך נייען פלינק און גוט,
מיטאמאל א שפראַצל בלוט.
א געשריי:
אוי טוט וויי!
אוי טוט וויי!
און א שליידער זי דערפאר —
לאַכט זי מיט א פיסקל רויט:
ווערזשע הייסט דיר זיין א נאָר
און גאָר שטעכן אין דער הויט!

ערשטער מאי

פרייט זיך, קינדער, לאכט און קוועלמ,
יום-טוב אויף דער גאנצער וועלט,
שוועסטער - ברידער - לידער - ליי
ערשטער מאי, ערשטער מאי!

טאג פון ארבעטער איז היינט,
אלע מענטשן זיינען פריינט,
אונטער בלויע הימלען פריי,
ערשטער מאי, ערשטער מאי.

אלע אויף דער גאס ארויס,
מיט די פאנען מיט זיך אויס,
הייבט די רויטע הויך דערביי,
ערשטער מאי, ערשטער מאי.

פאר די הענטלעך פלעכט א קייט,
אין א רעדל דרייט זיך דרייט,
זון באגריסט אייך פונדאסניי,
ערשטער מאי, ערשטער מאי.

א שפירל אין „טאמאביל“

ווער עס וויל, ווער עס וויל,
קומען זאל אין אונדזער שפירל.
ווער עס וויל, ווער עס וויל
שפירלן זיך אין „טאמאביל“.

נעמט זיך, קינדער, אן צו צוויי,
צו צוויי פארלעד אין א ריי
און איין קינדעלע פארויס,
ווערט אן אויטא שטארק און גרויס.

איינס און צוויי און דריי און פיר,
דאס מאטארל א צעריר,
לויפן מיר און פייפן צו:
טרו טו טו און טרו טו-טו.

יאגן זיך, א, זעט ווי שנעל,
ווארטן ניט אויף קיין באפעל,
נאסן געסעלעד פארביי;
ווערן אלע וועגן פריי.

פאר די ראגן בלייבן שטיין,
נאר א רגעלע ניט מיין:

לויפט דורך אלע, גיכער, גיך —
טרו טו טו, מיר איילן זיך.

שנעלער הייבט די רעדער טריט,
טרו: אוועק, טרו: היט זיך, היט,
ט'קומט אן, פליט מיט פייה און בריל,
טרו דער אויטא, „טאמאביל“.

ערב יום-טוב

ערב יום-טוב ארבעט מאמע,
נאָר זי שייערט, האלט אין ראמען
און איך העלף איר מאכן ריין,
לאז ניט טאן איר אלץ אליין.

טראג איך וואסער, העלף צו ביסלעד,
פאטש ארום מיט בלוזע פיסלעד
אויף די פאלן הין און קדיק,
העלפן מאמען, סאר א גליק!

יום-טוב שוין

יום-טוב שוין ביי אנדז אין הויז,
ביי דער מאמען און ביי מיר;
א זוי שייך עס גלאנצט אדום
אונדזער ביידנס קיך געשיר.

יום-טוב שוין, אלץ אויפגעראמט,
נייע קליידער, נייע שיד;
ס'האט מיין מאמע מיך פארקאמט
און מיין ליאלקע — איד.

כ'בין שוין גרויס!

כ'בין שוין גרויס, כ'בין שוין גרויס,
כ'פאך מיט מאמעלען ארויס,
זיין איך מער ניט אויף איר שוים.

כ'בין שוין גרויס, אַט-אַ זעט,
מאמע, ביים קאָנדוקטאָר בעט
פאך מיר אויכעט א בילעט.

רייסט ער אַפּ באַלד: נאָדיר נאָ,
האַב איך באַלד א פּלאַן אזא,
פונקט ווי מאמעלע, אהא!

כ'בין שוין גרויס, אַט-אַ זעט,
כ'צאל שוין אויכעט א בילעט!

טראמוואי

טריק, טריק, טריק, טרוק,
גיט דער טראמוואי זיך א רוק,
צט אזוי א אויף פארזיס:
— אָך, די שטאַט איז אזוי גרויס!

און איך דארף — פאלג מיך א גאנג —
ציען, שלעפן אזוי לאנג:
רראן, רראן, רראן, רראן,
א מין גרויסע שטוב אזא!

מענטשן, מענטשן גאר אן שיעור,
שטופן זיי זיך אלץ אין מר,
מאכן מיר דאס פארן שווער:
רררראן, ראק! — ב'קען ניט מער!

א צווי לינג

איציקל און בערעלע —
ברידערלעך א פארעלע;
פונקט די זעלבע פנימלעך,
פעלן זאל א הארעלע.

פלינקע ווי די העזעלעך;
קורצע גלייכע נעזעלעך.
שווארצע, קלוגע אייגעלעך,
פליען ווי די פייגעלעך.

רופט מען: איציק, קום אהער.
זאגט ער: איציקל איז ער.
מיט א פינגערל אויף זיך
ווייזט ער: בערעלע בין איך.

טראכט זיך יעדערער און טראכט —
וואסער צייכן גאר מ'מאכט
צו דערקענען, ווער איז ווער?
ווער איז איציק, ווער איז בער?

אז די זעלבע זיינען זיי. —
פונקט ווי טראפנס וואסער צוויי
ברידערלעך א פארעלע.
איציקל און בערעלע.

אונדזער שול

אונדזער שול, אונדזער שול,
ווי א זון אויפגאנג
גיסט אן הערצער פול
יידיש שעפערישן קלאנג.

לערנען מיר זיך דא און שפילן,
שטיפן, כאפן אויך א טאנץ;
גוטע מידות און געפילן,
ליבע וועקט זי און זי פלאנצט,
אונדזער שול.

שמידן זיך דא הינגען נייע;
דורות גאלד פון אונדזער קייט.
יידן שטאלצע, מענטשן פרייע,
אויף דער וואך פון אומה גרייט
אונדזער שול.

— הויך פלאטערט און דער הוימן
אלטע פאן אין יונגער האנט;
אנגעגורט מיט מוט און גלויבן,
זינגען מיר סאר פאלק און לאנד,
אונדזער שול.

זיילן גויסט און יידיש וויסן
ווארצלט אונדזער פונדאמענט;
מענטשונג, לויב און יובליריטן
זינגט אראפ פון אלע וועגן,
אונדזער שול.

זיינען קינדער לעד פארזאנען

ווייט, ווייט, זייער ווייט פון דאנען,
איבער וואסער און א שיעור,
זיינען קינדער לעד פארזאנען,
גוטע פלייסיקע ווי איר.

ליידן זיי אין נויט דער גרעסטער
שרעק און ווייטיק, הונגער, קעלט. —
וועמען ס'פעלן ברידער, שוועסטער —
וועמען טאטע - מאמע פעלט.

נעמטזשע, קינדער, זיך צוזאמען,
צווישן אייך נעמט זיי ארויף,
זאלן אייערע טאטע-מאמע,
אייער היים, אויך זייערע זיין!

אֱהִיִּים

אֱהִיִּים, אֱהִיִּים מִיָּד גִּיּעוֹן.
קִינְדֶרְלֶעךָ, צוֹאֲמֶען;
צִי צוֹוִי אִין גִּלִּיכֶע רִיּעוֹן.
אֱהִיִּים צו טאטע-מאמע.

געארבעט און געזונגען
לידעלעך גאָר שיינע,
געטאָנצט און אויך געשפרונגען.
זיך געשפּילט אינײַנעם.

איצט לאָזן מיר אייך איבער,
שפּילן אלע סאַרטן.
ביז מאָרגן, אונדזער ליבער,
שיינער קינדער גאַרטן.

ביז מאָרגן, גרינס און בלומען,
לערערקעס און לידער,
מיר גייען און מיר קומען
מאָרגן צו אייך ווידער.

צ' די טינט

כ'האב שוין אזוי גוט געשריבן
אותיות קיילעכדיקע פיין,
כ'וואלט שוין אפשר איצט אפילו
אויך געקענט א שרייבער זיין.

מיטצאמאל פאלט איין דעם לערער;
נו, און קינדערלעך, אצינד
מגיד ניט שרייבן מיטן בלייער,
הייבט אן שרייבן שוין מיט טינט!

האלט איך ווידער ווי פון אנהייב
א מלחמה אויף פאפיר!
ארבעט שווער מיט אלע גלידער
ביי מיין יעדן פעדער ריר.

פ'איז ניס נויטיק אייך צו זאגן,
אייך דערציילן גוטע ניס;
ווער עס גיט אויף מיר א קוק נאָר,
שאַקלט מיטן קאַפּ; איך ווייס;

פרעג איך אייך. וואָס האָט דער לערער
צו מיין מאמען, כ'ווייס ניט, ניין,
וואָסזשע זאל אים אזוי צוהן,
אז אין שטוב געווען איז ריין?

אז מוט בלייער שרייבט זיך ציכטיק
ניט עם פליאסקעט, ניט עם פלעקט
און אמאל אז ס'איז ניט ריכטיק,
איינס און צוויי באלד אָפּגעמעקט..

כ'האלט אין טעקע א פארשניצער
אלע וויילע א פארשניק;
אלעמען אזוי געפעלן
פלעגט מיין דינער לאנגער שפּיץ.

איצטער לויף איך אין די קראמען
און דעם טאטן בעט אלץ געלט,
ווי איך נעם זיך נאָר צום שרייבן,
אלעמאל א פענע פעלט.

אפשר ווייסט איר וווּ צו קריגן
אזא פענעלע א גוטס?
אלע טויגן אויף צו גארנישט
כ'האָב געפאטערט שוין א טויז.

נאָ זיי סקריפען, שפּריצן, פלעקן,
הענד און פארטעד און פאפיר.
לערער, גוואלד, וואָס זיילסטו האָבן
צו טאטע מאמע און צו מיר?

בוי איך מיר א שטיבעלע

א ציגל אויף א ציגעלע
איך לייג אזוי ארויף,
בוי איך מיר א שטיבעלע
מיט א לאנגן הויף.

כ'שעם וואסער אן א שיסעלע,
פארמיש א ביסל זאמר,
און זון דעם לייט א ביסעלע,
לייג איך ראנד נאך ראנד.

פלינק די הענטעלעך מויערן,
פארענדיקט ווערט דאס הויז.
דריי שטאק מיט טירן טויערן,
וואקסן בוי מיר אויס.

גייט פארביי א יינגעלע,
אָט אזוי די גרויס.
א קנאק טוט מיטן צינגעלע:
זעט נאָר ס'אָרע הויז!

נעמען טרייסלען זיך די שטאָקן
פארן יינגל-צינגל-קנאל,
ווערט דאָס גאנצע הויז דערשראָקן
אויסן פאל זיך א צעפאל...

זומער, זומער, גוט און שיין

זומער, זומער, גוט און שיין!
גאר ניטא קיין בעסערס, ניין,
אנגעטאן איין זאך גאר בלויז
און פון שטוב א לאף ארויס!

גייט די זון פון הויז צו הויז,
אויף דער פריי זי רופט ארויס;
פארט זיך באדן ווער עס וויל,
גלעט דאס וואסער אזוי קיל!

קנעט מען בלאַטע פראנק און פריי,
און די מאמע שטייט דערביי;
שמייכלט צו און זאגט ניט ניין,
זומער, זומער, גוט און שיין!

גראבלען פינגער, ווערט א גרוב,
פון דער ערד געמאכט א שטוב,
מיט א גארטן און א פלויט,
פארטיק שוין צום ווינען גרייט.

אלע ארבעטן ארום,
יעדער פלאנצט א בוים, א בלוים,

אַט אַזוי אַ שטעק אַרײַן
און עס גרײנט און בליט שוין פּײַן.

זומער, זומער, גוט און שיין!
גאַר נישטאַ קיין בעסערס נײַן;
זומער, זומער, זומער גאַר,
זומער כאַטש אַ גאַנצן יאַר!

א מיידעלע א פלייסיקע

א מיידעלע א פלייסיקע,
וואס זי טוט איז פלינק און שיין;
איר קעסטעלע א איכטיקע
אין ארדענונג האלט ריין.

ניט לערערקע אן ארבעט ניין,
זאל עם זיין ווי קליין זי גרויס,
ארבעט, ארבעט זי דערביין,
ביז זי ענדיקט דאס ארויס.

נעמט זי זיך א וואסער שפיל,
מעג עם זיין פון וועלכן סארט,
שפילט זי זיך ווי לאנג זי וויל,
שטעלט צוריק עם אויפן ארט.

דארף מען שטעלן זיך אין ריין,
רעדט מען ניט צו איר קיין סך;
א חברל קריגט אייגס און צוויי,
שטעלט אין ריין זיך שיין און גלייך.

אן א גוטניקע ביז גאר, -
העלפט אויך אנדערע געשווינד.
ידיש, יידיש רעדט זי נאר,
איז א פלייסיק יידיש קינד.

העפטלעך האבן פים

זיך פאר יעדן;
אפשר וויכט און,
אי א העפטל
כזוך ארום...

און א מידעך
אלע זאכן
קערט עד איבער;
דא געלייגט כהאב
עס ביים ברעג!
אטא נאך וואס,
איך בין זיכער!
וון זשע איז דאס
ערגעץ ווידער
שוין צוועק?

בין איך שולדיק,
אז זיי זינען
ניט געדולדיק,
טוען זיך פון
האנט א ריס?

כא — כא,
לאכט א יעדער;
ווייל דו ביסט א
יינג א פוילער.
האבן דייע
העפטלעך פים.

קינדער, קינדער,
כזועל דערציילן
איך א וונדער,
וועט איר לאכן
אויף געוויס
פון א יאטל,
מיטן נאמען
עליע-מאטל:
זיינע העפטלעך
האבן פים.

זוי א וויכער
מיטן רענצל
העפטלעך ביכער
פון דער שולע
לויפט אדיין,
האסטיק טוט עד
א צעפאכע
און א שליידער
אט א וון סע
זאל ניט זיין.

וון א בענקל,
אויף א שאפע,
צי א שענקל,
ווארגערן זיך
העפטלעך אום.
שטענדיק קלאגט עד

אַד קעסטער

מיט די מיילכעלעך מיר שאָלן.
אין די פייקעלעך מיר קנאלן.
ווער עס הערט זיך אין,
זאל אין טאנץ אַרײַן:
ניס-ניס-נאַם, ניס-ניס-נאַם,
ניס-ניס, ניס-ניס, נאַם-נאַם.
מיט די ליפעלעך מיר זינגען.

מיט די קלינגערלעך מיר קלינגען.
ווער עס הערט זיך איין,
זאל אין טאגן אריין:
גלין-גלין-גלאן, גלין-גלין-גלאן,
גלין-גלין-גלין, גלאן-גלאן.

מיט קולכעלעך צעלאָן.
אין די טרובקעלעך מיר בלאָן.
ווער עס הערט זיך איין,
זאל אין טאגן אריין:
טרו-טו-טו, טרו-טו-טו,
טרו-טו טו טו טו טו.

מיט די פייפעלעך מיר שפילן,
מיט די פינגערלעך מיר טרילן.
ווער עס הערט זיך איין,
זאל אין טאגן אריין:
טרי-לי-לי, טרי-לי-לי,
טרי-לי-לי-לי-לי-לי.

קלעטער-פלאנץ

(א טאג)

מיד די בלעטער
פונעם קלעטער,
קלעטער, קלעטער-פלאנץ,
זעט, מיד שטייגן
אויף די צווייגן,
וויגן זיך אין טאגן.

ברייטער, העכער,
ווענט און דעכער
וויקלען מיד ארום;
און מיד פרייען
זיך און דרייען
אליץ און אומעטום.

איינס אין איינעם,
אין א שיינעם
בונד פון האנט צו האנט;

וון מיר קומען.
שיינע בלומען
בליען נאכאנאנד.

בלומען, בלעטער
פונעם קלעטער,
קלעטער — קלעטער-פלאנץ
שטענדיק ציען
זיך און בליען
פלעכטן זיך אין קראנץ.

א חברל פון גאלד

אויף דער פריי, אויף דער פריי
מיט א שמייכל און געטרײ
ווינט א חברל פון גאלד,
האט ער אלע קינדער האלט.

וון איד ריר מיד, וון איד קום,
טרעה מיין חבר אומעטום;
צי איד פאר און צי איד גי,
כזויים אליין ניט ווי אזוי.

באר איד זיך און מושלען קלייב,
ווארעמט חברל מיין לייב;
איד בין שוין מיט אים געווינט,
האט אינגאנצן מיד פארברוינט.

גי איד אינעם וואלד, צי וון,
ווינקט ער מיט אן אייגל צו;
טוט א כאפ מיד פאר א האנט;
לאמיר שפילן זיך באנאנד.

יעדער קנצל וואס איד מאך,
רופט ארויס ביי אים א לאך;
רופט ארויס ביי אים א לאך;

פאטשן שטראלן-הענט פאר גליק:
בראוו, בראוו, אן אנטיק!

פאך איך מיט דער באן אין שטאט,
לויפט ער מיר נאך טראט נאך טראט;
לויפט מיר נאך און פון דער ווייט
פאכעט ער מיט הענט און שרייט:

פאך געזונט אין פאך מיט גליק,
שנעלער קום אהער צוריק! ...
חבר, חברל פון גאלד,
כ'בענק נאך דיר, איך האב דיר האלט!

זומער, זומער, זומער!

זומער, זומער, זומערל,
בריט די זון און בראַט;
לויפן מיר צום וואַסערל,
ווייט הינטער דער שטאַט.

וואַסער, וואַסער, וואַסערל,
ביסט דאָך אזוי קיל;
יעדעס קליינע וועלעכל,
שוויטט אין ריי זיך שטיל.

וועלן, וועלן, וועלעכלעד,
גוט צו זיין מיט אייך:
אלע קליינע קינדערלעד
שפילן זיך אין טיך.

קינדער, קינדער, קינדערלעד,
לאַמיר טאָן אַ שפּרייז!
זעט, עס שפּרינגען רעדערלעד
אַרום אונדז אין קרייז.

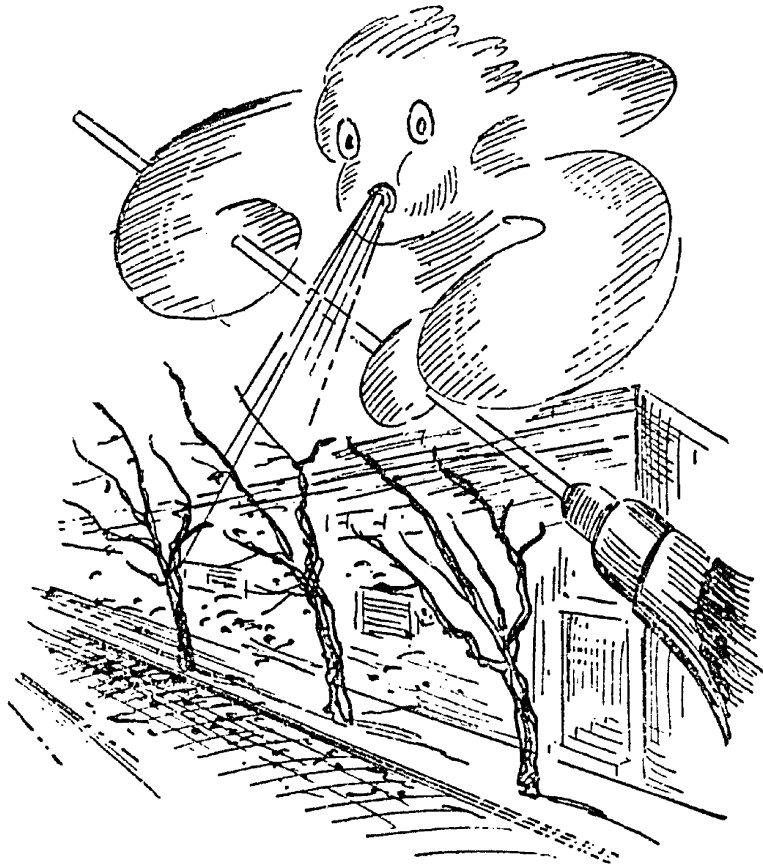
רעדל, רעדל, רעדערלעד,
יאַגט זיך ניט און בלייבט;

שפריצט די פרישע טראָפּנדלעך
איפּן הייסן לייב.

טראָפּן, טראָפּן, טראָפּנדלעך,
נאַך ניט פּאַלט אַראָפּ!
— שיט מיט הויפּנס פּונקענדלעך
זון אויף יעדנס קאַפּ.

פּונקען, פּונקען, פּונקענדיק,
ווער פּון הימל דרעשמ,
און מיט אונדז זיך טונקענדיק,
אין וואַסערל זיך לעשמ?

לעשער, לעשער, לעשערל,
פּלוישקענדיקערהייד;
וואַסער, וואַסער, וואַסערל,
אונדזער שפּיל און פּרייד!

גאסן-קערער

ווינט:

כ'בין דער גרעסטער גאסן-קערער,
 קיינער איז ניט גלייך צו מיר,
 כ'נעם דעם בעזים אין מיין האנט נאר,
 הייב איך זאכן אן א שיעור!

קינדער:

ביסט א גרויסער שטיפער, ווינטל,
 נאר דו שפילסט זיך, גארניט מער.

מיט דיין גרויסן ריטער-בינטל
דייכטו זיך נאך הין און הער.

ווינט :

כ'ארבעט פלינק מיט אלע ריטער,
זעט, סא פליסיקער איד בון!
שטויב, פאפירעלעך און שפליטער
קער איד, שאר איד הער און היין.

קינדער :

כא-כא, ווינטל, נאך פון נאך,
אומזיסט ווייעסטו און בלאזט,
וויפל זאלסט די גאס ניט קערן,
אלץ נאך שמוציקער דו לאזט.

ווינט :

וואסזשע טוט מען טאקע, קינדער?
זעט, איד דו ניט א מינוט,
כ'ארבעט, ארבעט אלץ געשווינדער
און עס קומט ארויס ניט גוט.

קינדער :

שמאיע ניט ארום אין גאסן,
האלט דעם בעזים פעסט אין האנט,
ארבעט לאנגזאם און געלאסן,
קער אין איין זייט נאכאנאנדר!

ו ו ו

שטענדיק פול דיין עמער גאלד,
פארבן, פארבן האסטו האלט:
פארבסטו ביימער, גראז און ווענט,
וואס עם קומט אונטער די הענט.

עפנסט נאך די אויגן אויף,
הימל לייטער שטייגסט ארויף
מיטן פענדזל אין דיין האנט;
פארבן, פארבסטו גאכאנאנד.

שפריצסט און פליאסקעסט רונד ארום,
ס'גרייכט דיין פענדזל אומעטום;
וון א לעכל, וון א שפאלט,
פליסט דיין ווארעם גאלד צעשטראלט.

ווארפסט אויף בארג און טאל דיין שיין,
אין די פענצטער מאלסט אריין;
פלייצט דיין פארב אויף אלץ צעהעלט,
ביז באפארבסט די גאנצע וועלט!

כמארעלע און זון

וויגט זיך, וויגט א כמארעלע,
כאפט א לייכטן דרימל.
שווימט אן זון א שטראלנדע:
„מיינער איז דער הימל!“

לייגסט זיך אויס גאר אויף מיין וועג?
— שפריצט די זון אויף ביי;
אזעק פון דאנען, גלייך אזעק,
די מינוט, איך הייס!“

וויגט זיך, וויגט זיך כמארעלע,
צייט א פאלע אויס:
הום, מיין גאלדן נארעלע,
זע גאר, ווער ס'איז גרויס!

קוק גאר, וועמענס הימל איז,
ליינער אדער מיין?
אמ איך צי זיך, ווער א ריז,
שלינג דיך בארד אדיין.

א שפאציר מיט טאטע-מאמע

מיט מיין טאטע-מאמע פאָרן
איז שוין גארניש אזוי גוט.
נאָר מ'האלט מיר אין איין טאָרען:
זיץ איין רואיק אַ מינוט!

„זיץ איין רואיק“ גרינג צו זאָגן,
אז די גאס איז שוין און גרויס;
וונדער גאסן גיך זיך יאָגן —
ווי-זשע קוקט מען נישט אַרויס?

אַט אַ פּלאץ מיט שפּילערייען!
אַט אַ שטוב מיט וויפל שטאַק;
אַט אַ ריז אַ שפּאַגל נייער,
בוט זיך, הויבט זיך אויף אַ ראַג!

וון איד קוק, אלץ זע איד נייסן...
דריי איד זיך אהין... אהער,
איד פארשטיי זיי נישט, די גרויסע,
גארנישט, גארנישט ארט זיי מער!

אַט אַ פּאָרן זיי איניינעם,
זיצט זיך יעדער אויף זיין ארט.

פרוויט גיט קיינער גיט צו קיינעם
כאָטש נאָר אויבריידן אַ וואָרט!

מיט מיין טאַטע-מאַמע פאַרן,
גיט אַ בויג זיך, גיט אַ ריד;
נאָר מ'האַלט מיך אין איין טאַרען,
מוזלר גאָר אזא שפּאַציר!

מאמע-טאג

(די סינדער אויף דער בינע ראמען און ריידן:)

פֿאַזיז דער טאָג היינט פון דער מאמען,
 לאַמיר גיבער פּוּצן, ראַמען.
 לאַמיר מאַכן אלצדינג גרויב,
 מאמע-טאָג איז אונדזער פרייד!

פרי מיר זיינען אויפגעשטאנען,
 וויפל ארבעט איז פאַראַנען!

אזא יוֹב־טוֹב־טאַג ווי היינט,
טאַג פון אונדזער בעסטן פריינט.

(זיי ראמען און מאכן אן א טומל.)

— ש... זי זאל זיך ניט דערשרעקן,
ס'קען זיך מאמעלע אויפוועקן. —
זי וועט אויפשטיין, דארף שוין זיין
אלצדינג פארטיק שיין און פיין.

(שוין ריין אויפגעראמט...)

נו און איצטער די מתנות:
אַט אַ דאַ אַ די באַמבאַנעם,
און די בלומען אויפן טיש,
ווי זיי שמעקן אזוי פריש!

(אלע לויפן צו, שמעקן... או-אום!)

איי וועט מען דיך איבעראשן,
מאמעלע, וועט מען היינט נאשן,
זעט נאָר, אַי, ס'א גרויסער טאַרט,
ס'איז א טאַרט פון בעסטן טאַרט!

אין סינדר:

— אוי, מיר דוכט זיך, כ'קען עס שווערן,
כ'קען דער מאמעס טריט דערהערן,
פון דערווייטן... ששטיל זאל זיין,
אין די ווינקעלעך אריין!

(שטופט אלעמען ארויס אין די ווינקעלעך אריין. אלע באַ-
האלטן זיך און דאָס סינדר ווארפט נאָך א בליק אויף אלץ,
צי ס'איז אין אַרדענונג, מאכט צורעכט עפעס און באהאלט
זיך אויך.)

(ס'גייט אריין די מאמע.)

מאמע:

כ'האָב זיך ווייזט אויס היינט פארשלאָפן.
זע, דאָס פענצטער איז שוין אָפן?
אויפגעפנט זיך אליין?...
(קוקט זיך ארום, פארווונדערט):
? ? — — אָ, ווי שוין, ווי שוין!

(די קינדער שפרינגען ארויס פון זייער באהעלטעניש און
דינגלען זי ארום.)

די קינדער:

— מאמעלע, ס'איז ניט קיין ווונדער,
זע, דאָס האָבן דיינע קינדער
אָפגעטאָן שוין אליין פאר דיר.
מיר זיינען אויפגעשטאנען פריער.

(טאנצן ארום דער מאמע.)

לאַמיר פרייען זיך צוזאמען,
ס'איז דער טאָג היינט פון דער מאמע,
דארפסטו היינט שוין גאַרנישט טאָן,
גאַר זיין פריילעך אויבן אָן.

(זעצן זי אוועק אויבן אָן און דערלאנגען די מתנות.)

נעם צו אנדזערע מתנות,
טאַרט און בלומען און באַמבאַנעס.

ס'סלענסטע:

און א ליאלקע האָב איך מיר,
מאמעלע, געבראכט פאר דיר.

אלע:

אלין פאר דיר!

בײם וואסערל

זומער, זומער, זומערל,
ברענסט, אז ס'גייט א רויד;
הייבט זיך דאמף פון וואסערל
אין א כמארע הויך.

כמארע, כמארע, כמארעלע,
זייפן-בלאזן-קלייד;
מיט א יעדן ווינטעלע,
שפאצירן ביסטו גרייט.

ווינטל, ווינטל, ווינטעלע,
טרייבסט צונויף מיט פרייד
כמארעלעך א בינטעלע
אויפן הימל ברייט.

קלייבן קלייבן, קלייבן זיך
בינטעלעך א סך,
איינס דאס צווייטע טרייבן גיך
אויף דעם שווארצן דאך.

פלוצים גאר א פייער פליט,
עפעס דארטן קראכט;

טופעט ווער מיט שווערע טריט
ביזערט זיך און לאכט.

מיט א בייטשל שטעקעלע,
פאסעוועט, גיט שמיץ;
אינעם דעכל, דעכעלע,
שניידט אריין א בליץ.

יאגט זיך נאכן דונערל
מיט פייערדיקע שטריק
און אט טריפט א רעגנדרל
אין וואסערל צוריק.

פרי לינג

— פרי לינג גייט,
ער קומט שוין גיך,
אין העלן קלייד,
אין גרינע שיד.

א שמייכל קלאר
אויף יונג געזיכט
פון שטראלן-האר,
— בלענדט מיט ליכט.

און ווארעם שיינט
זיין בליק מיט פרייד,
דער בעסטער פריינט
פון קינד און קייט.

ער וועבט און וועבט
זיין בלומען-קלייד,
ווי לייכט ער שוועבט!
ער גייט, ער גייט!

ער וועבט אריין
וון א קאליר

מיט זונען שיין
אין בונטן ציר.

זיין אטעם ווייט
און ליבשאפט וועקט,
און ריחות שפרייט
די לופט פארשמעקט.

אין האנט א כוס
פאר אונדז ער טראגט
דאס בעסטע, וואס
די וועלט פארמאגט.

וון נאך ער קאן,
מיט פולן מויל,
זאגט ער אונדז אן!
זייט גוט און וויל!

ער ברענגט אונדז גאר
די נאשעדיי
פון יאך צו יאך
און פונדאסניי...

און ווינקט און רופט:
אהער צו מיר!
אויף פרייער לופט
אויף א שפאציר.

— נעמטזשע זיך
פון הייז צו הייז

צוזאמען גיך
און שטרעמט ארויס.

אנטקעגן שפרינגט
אין זונען שטויב
און שאלט און זינגט
צו אים א לויב!

אויף וועגן פריי
געקומען ביסט,
א פריילינג, זיי
פון אנדרו געגריסט.

אין טאג פון בוים

בוים, פאר דיר דער טאג אין היינט!
פייגל, קינדער, מענטשן,
אלע דינע גוטע פריינט,
גריסן דיר און בענטשן.

אונטער דיין צעגרינטן דאך,
עלומע זיך שיצן;
פון די קעלטן אין דער נאכט
און בייטאג פון היצן.

צווישן צווייגן, אין דיין מיט
פייגל נעסטן בויען;
אונטער דינע בלעטער צוויט
מידע מענטשן רוען.

צווישן ביימער אין א קרייז,
קליינע קינדער טאנצן;
פאר די הענטלעך, פארנווייז,
פלעכטן זיך שוין קראנצן

נעמטזשע רידלען, ניט געקלערט,
און דעם טאג אינגאנצן;
אין דער גוטער ליבער ערד
לאמיר ביימער פלאנצן!

ארבעט נאך געטרייערהייט,
וועט דער בויס גערעטן;
וואקסן וועט ער חוץ און ברייט,
געבן פרוכט און שאטן.

אויף דער פריי

לויפן מיר ארויס פון שטאָט,
אלע אויף דער פריי.
פליט א מחנה פייגל אן
מיט א צוויטשערן.

ציף-ציף, ציף-ציף,
ציף-ציף, ציף-ציף,
זינגען זיי א ליד,
ציף-ציף, ציף-ציף,
ציף-ציף, ציף-ציף,
און מיר זינגען מיט.

שפרייטן ארעטן פעלדער גרוין,
זאנגען אזוי גרוין
זינגן זיי זיך און זיך,
זינגען אין די זיך זיך:
זינג, זינג,
זינג, זינג,
זינגען זיי א ליד,
זינג, זינג,
זינג, זינג,
און מיר זינגען מיט.

צווישן ביימער אינעם וואַלד
לויפן מיר אריין.
שושקען זיך די בלעטער באלד,
סודען זיי זיך איין:
שרישו, שרישו,
שרישו, שרישו,

זינגען זיי א ליד,
שרישו, שרישו,
שרישו, שרישו,
און מיר זינגען מיט.

קומט צו שוועבן אָן אַ ווינט,
טוט אַ פייף, אַ ברוב,
כאַפּט ארום א יעדעס קינד:
טאַנצן מיט מיר קום.
וויווו, ווויווו,
וויווו, ווויווו,
זינגט ער זיך א ליד,
וויווו, ווויווו,
וויווו, ווויווו,
און מיר זינגען מיט.

פליסט און פליסט א קלאַרער טייך,
ווינט זיך אין דער רח.
קינדער ווי די כוואליעס גלייך
פליעסקען זיך אויך צו.
פּיטש און פּאַטש —
פּיטש און פּאַטש,
זינגען זיי אַ ליד,
פּיטש און פּאַטש,
פּיטש און פּאַטש,
און מיר זינגען מיט.

פּרוכטן, בלומען אָן אַ צאל,
פול מיט זאפט און דופט
און א בליענדיקער קול
פון אלע זייטן רופט:
קום־קום, קום־קום,
קום־קום, קום־קום,
זינגען גרויס און קליין,
קום־קום, קום־קום,
קום־קום, קום־קום,
ס'איז דאָך אזוי שוין!

ראש השנה

יום-טוב ראש השנה גייט,
אָט איז ער געקומען.
עפענען זיך אַרעמס ברייט,
צווייגעלעך מיט בלומען.

קומען זיי צו אונרו באַנאָנד
ווי אַ ברודער צווילינג;
ס'פירט דעם יום-טוב פאַר אַ האַנט
דער עלטערער, דער פּרילינג.

איי איז ער אים דאָס געטריי,
שפּרייט פאַרויס אויף וועגן
גרינע טעפיכער פונסניי
דעם יום-טוב גאסט אַנטקעגן.

פלעכטן מיר זיך אויך אריין
אין גרינסן און אין בלומען;
מיט געזאנג און שטיפעריי
גריסן מיר דיין קומען.

זינגען מיר א פּרילינג ליד
צום יום-טוב ראש השנה,
ברענג אונרו מיט זיך פרייד און פריד
א גוט יאָר — אַ מתנה.

אין גארטן

(קרייזשפיל)

א 5 ע :

האבן מיר א גארטן,
יעדער האט א בייט.
גרינג פון אלע סארטן
זייען מיר מיט פרייד.

ק י נ ד :

רידעלעך מיר האבן,
קינדער, ניט געקלערט.
לאמיר אלע גראבן,
מאכן ווייך די ערד.

א 5 ע :

גראבן, גראבן, קינדער,
גראבן מיר מיט פרייד.
יעדעס קינד באזונדער
פארטיק מאכט זיין בייט.

ק י נ ד :

איינס נאך איינס די קערנער
אין דער ערד פארשטעקט.

שאָרן מיט די פינגער,
מיט דער ערד פאַרדעקט.

א 5 ע :

זייען זייען, קינדער,
זייען מיר מיט פרייד.
יעדעס קינד באַזונדער
פאַרטיק מאַכט זיין בייט.

ק י נ ד :

דעם באַניסער איצטער
נעמט אזוי אַ לייכט,
אויף די בייטן שפּריצט ער,
מאַכט זיי פּריש און פייכט.

א 5 ע :

שפּריצן, שפּריצן, קינדער,
שפּריצן מיר מיט פרייד.
יעדעס קינד באַזונדער,
פאַרטיק מאַכט זיין בייט.

א 5 ע :

האַבן מיר אַ גאַרטן,
יעדער האָט אַ בייט,
גרינס פון אלע סאַרטן
זייען מיר מיט פרייד.

אלע צוזאַמען:

— קינדער, קינדער, קינדער,
זעט נאָר ס'אַר אַ ווונדער!
שפּראַצן וואַקסן, גרעסער,
העכער, שענער, בעסער.

צייטיקער אלץ ווערן
בוראקעס און מערן,
בלעטעלעך סאלאטן,
רויטינקע טאמאטן,
אונערקעלעך גרינע,
קאוואנעס און דיניעס,
רעטעך קליינע, גרויסע,
הייפטלעך קרויטן ווייסע,
גרינס פון אלע סארטן
וואקסט ביי אונדז אין גארטן.

אויף אַ שפּאַציר

לױסטיק פּריילעך פאַרן מיר
אויף דער פּריי אויף אַ שפּאַציר;
קלינגען. זינגען ליד נאָך ליד
און מיר ווערן גאַרניט מיד...

צײַט זיך שטאַט און צײַט זיך אױס,
ביז אנטקעגן קומט ארויס
פעלד אין יום-טובדיקן קלייד,
אויפצונעמען אונדז שוין גרייט.

פּריש מחיה איז די לופט,
פייגל צוויטשער, בלומען דופט,
ביימער פּרוכטן אָן אַ שיעור
קומען אָן אויף דעם שפּאַציר.

אויסגעפארבטע שטיבלעך קליין,
גערטנער אינעם בליי זיי שטייען,
וואַקסט די פּרייט אין אונדז און קוועלט,
פּריי אַרויס אין לופט צעהעלט.

מ'הילכט אָן אויפהער אונדזער קלאַנג,
זשום, געלעכטער און געזאנג.

מיטאמאל זיך א צעלאן
אויפן פרישן גרינעם גראן.

שפרייט די ערד' אויס ברייט די הענט,
שמייכלט ליב מיט ברכה בלענדט:
ליבע געסט, א, זייט געגריסט,
פון מיין רחבות פריי געניסט!

גלעט זי אונדזער הוילן טראט:
קינדער, קינדער פון דער שטאט,
אטעמט מיה אין זיך אריין
ריחות פריש און זונען שיין!

לויף און קלעטער פייה און בריל,
יעדער טוט זיך וואס ער וויל.
א ווי גליקלעך זיינען מיר
אויף דער פריי אויף א שפאציר!

וואקאציעס

אברהמל האט שוין „פיאקא“ ווידער
און געפֿינט זיך ניט קיין אָרט,
פון וואקאציעס שוין אַ מידער:
— וואסזשע טוט מען עפעס פֿאַרט?

אויסגעשפּילט שוין אלע שפּילן,
אלע קונצן שוין געמאכט.
וואסזשע זאָל ער איצט נאָך וועלן,
טראכט אברהמל, טראכט און טראכט.

איז די שטוב ניט צום דערקענען,
אפגעפֿארטיקט אין איין וואָך,
קריגן זיך ניט אַ מיט וועמען,
ס'זיט אים איצט שוין יעדער נאָך.

אַ צעזייטע איבער דילן,
וואלגערט זיך די לאַטעריי;
וועלכע נומערן עס פעלן,
שוין ניט צום געדענקען זיי.

פון „מעקאנא“ וויפל זאכן
אויפגעשטעלט אלץ פונדאסניי,

וואס דו זאלסט פון דעם ניט מאכן,
אלץ די זעלבע שפילעריי.

וויפל פילקעס שוין פארלארן
ערגעץ אויף א פרעמדן דאך;
איז פון אלץ שוין מיד געווארן,
פון אלצדינג א תל געמאכט!

שוין אפילו זיך געטשעפעט
צו דעם פאל און צו די ווענט;
דא און דארטן צעקאלופעט
שווארץ פארסאזשעט און פארברענט.

אין די שכנותדיקע גאסן,
אין דער ברייט און אין דער לענג,
אפגעטאן שוין אלע שפאסן,
אלע שטיפעדישע גענג.

אויף די שמאלע טראטוארן
וואס האט ער שוין ניט געטאן?
זן מורא פאר געפארן
אלץ באווייזן וואס ער קאן...

מיט די יינגלעך זיך צעשלאגן:
ביילן גרוי פארלאפן בלוט;
ווערזשע קען אים איצטער זאגן
וואס אויבנס נאך אלץ מיטוט?...

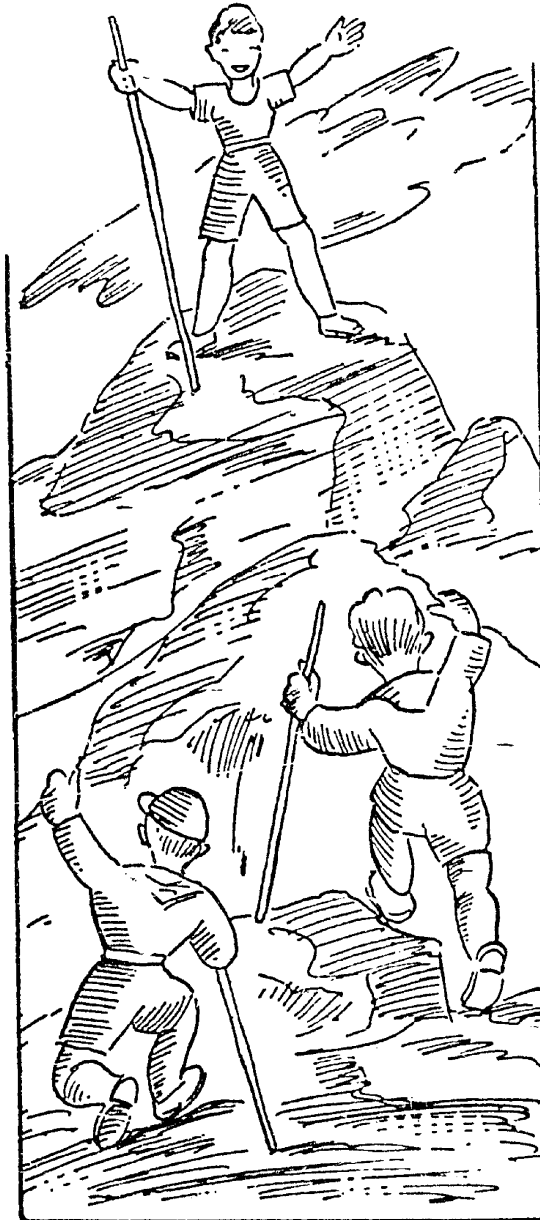
כאזי נאך דא איין פארגעניגן,
פארן ערגעץ צו א טייך.

לויפן איינס נאך איינס פון שטיגן
און אין וואסער שפרינגען גלייך.

פליזסקען און זיך מאכן שווימען.
אפצושפריצן זיך דערביי;
לויפן, יאגן זיך נאך וועמען.
שפילן זיך דארט פראנק און פריי.

נאך ס'איז דא א זאך ווי „פראצע“,
מוז עס זיין גאר שטארק און גרויס,
ניש ניט טאטן קיין וואקאציע,
לאזט ניט אויף דער פריי ארויס...

— צווישן ווענט הויך א פארמאכטער
דרייט זיך אום אברהמל, טראכט:
אז א מענטש א זייער שלעכטער
האט וואקאציעס איסגעטראכט...

א נאָרן-שפּאַציר

מאָן מיר אַ באַרג-שפּאַציר,
אויף זיין רוקן קלעטערן מיר
מיט אַ שטעקן אין דער האַנט
אַנגעבויגן און געשפּאַנט.

שטעלט די פיסלעך זיכער פעסט,
האלט די אויגן וואך און מעסט
אויף פארויס א יעדן שפאן,
טאמער איז א שפאלט פאראן!

שטעכעדיקער ווילדער גראז;
צווייגן-פלאנטער. נו איז וואס,
פעלדון הייבן זיך ארום,
גלאנצן, ווינקען; נענטער קום!

גליטשיק ווערט, אט פאלט מען שיעור,
פויזעט מען אויף אלע פיר.
ווער עם האלט זיך נישט אן שטארק,
קייקלט זיך אראפ פון בארג.

כאפט זיך אן א קוסט, א שטיין,
העכער, העכער זאל מען גיין!
אויסגעשמעקט אלץ, אויסגעפרווט,
אך ווי פריי און פריש די לופט!

שטייג ארויף, פארדייס דעם קאפ!
טו א קוק אין טאל אראפ!
סאר א פרייד! א וויילע בלוז
אויסגעוואקסן אזוי גרויס!

בא העלטעניש

אינעם הויכן הימל-בלוי,
וויסט איר שוין דערפון,
שפילן אין באהעלטעניש
וואַלקנדרלעך און זון.

שפארט זיך דורך א שטראלעכל,
פול מיט גאלדן פוך:
אַט אַ בין איד, וואַלקנדרל,
קוקוק, זיך מיד, זיך!

טוט אַ יאָג זיך וואַלקנדרל,
באהאלט זיך, גאלדן שטראַל,
קוקו, קוקו! און שיינט אַרויס
פון אַ וואַלקן-שפאלט.

האַרבעט

אַט אַזוי,
כמאַרעק גרוי
לויפן און,
לויפן איין.
פייפט ער ווינט:
האַרבעט אַצינד,
וון-אן-הום,
וון-אן-הום!

בלעטלעך געל,
טאַנצן שנעל:
היפּ, היפּ, האָפּ!
היפּ, היפּ, האָפּ!
הימל קנאַלט,
רעגן פאַלט:
טריפּ, טריפּ, טראָפּ!
טריפּ, טריפּ, טראָפּ!

אויפן נאַם
קאַלט און נאַם:
ברוד-דו-דו,
ברוד-דו-דו.
רעגן, ווינט
שמייסט און רינט:
פיו, פיו, פיו!
פיו, פיו, פיו!

פּוּרִים

היינט איז פורים
יום־טוב פורים,
פרייט זיך אלע קינדער,
נעמט דעם גראַנער,
המן־שלאַנער,
אין די הענט אצינדער.

גראַגראַ, גראַגראַ,
גראַגראַ, גראַגראַ,
דרייט און דרייט געשווינדער,
המן רשע
איז נישטאָ שוין,
פרייט זיך אלע קינדער.

אלע נאָשן
המן פאָשן,
ס'האַט געבראכט די מאמע;
שיקט מתנות,
שלח־מנות,
איבער אלע ימען.

פאר די קינדער
פונעם וואנדער,
הונגעריקע, מידע

צו דערקוויקן,
דארפט איר שיקן
גוטע זאכן ווידער.

אחשורוש,
קעניג טפיש,
שווערדן האט געגעבן;
מרדכי, אסתר,
מוטיק פעסטע,
איינגעשטעלט דאס לעבן.

זוי געשפרונגען
זיינען יונגען,
העלדן פארטיוואנען.
אָט אצינדער
רעטן קינדער,
אין די נאצי־פלאמען.

היינט איז פורים,
יום־טוב פורים,
שאלט מיט פרייד געזאנגען,
ווילדע ברואים,
די רשעים,
ווידער אויסגעהאנגען.

גראַגראַ, גראַגראַ,
גראַגראַ, גראַגראַ,
וונדער איבער וונדער,
היטלער רשע
איז נישטאָ שוין,
פרייט זיך, פרייט זיך קינדער!

ווינטער

מיט א זיכער פעכטן טראַט
קומט דער ווינטער פונדאָסניי,
שפרייזט ארום- אין דאָרף, אין שמאָט,
איבער גאָסן, פראַנק און פריי...

טראַגט פון ווינט א פעלערין
און זיין וואָרט איז פראַכט און קעלט,
אז ער הייבט נאָר אויף זיין שטימ,
ציטערט אויף א האלבע וועלט...

פרוּווט ער אויס באלד ווו א טיר,
וויל אין שטיבער אויך אריין;
טוט א וויי זיין אַטעם-פירר,
הילן זיך די מענטשן איין.

ווינטער, ווינטער גייט, ער קומט...
שרעקט מען זיך פאר אלדאָס ביין,
שפרייזט ער מיט א רוגזה ברום:
קיינער בענקט נאָך מיר גיט, כ'ווייס!

פול מיט שטאַלץ פארבייסט א ליפ:
אַבער, סיי ווי סיי, איך בלייב!
ווו עס לאָזט זיך, טוט א קניפ,
ווו נאָר אַפגעדעקט דאָס לייב.

פונט מען ווארמע זאכן און,
קעגן ווינטער זיך געשיצט,
בלאזט ער מיט א חזקיאָן:
ס'וועט אייך גארנישט העלפן איצט!

איך מייך האנט כ'האלט פעסט די מאכט,
פון דער צייט איך בין דער האר!
"היט זיך שמיט זיך", לאכט ער, לאכט,
אז סע גייט פון מזיל א פאר...

מיט געבייזער, ווינט און קעלט,
פון א ווייטער, פרעמדער וועלט
וועט דאָ ווינטער לאנג ניט זיין;
זאל דער פריילינג נאר אריין!

לאכז זיי פון ווינטער

אָמ-אָ לױפֿט דער ווינטער,
אוי איז ער אין כעס...
יאָגט זיך נאָך די קינדער:
שפּילט נישט אויף דער גאַס!

האַלט אין האַנט אַ שטעקן
פון אַ בייזן ווינט,
פאַכעט מיט די עקן:
אָוועקט פון מיר געשווינד!

לויפן גיך די קינדער,
ווערט זיי וואַרעם באַלד,
לאַכז זיי פון ווינטער:
ס'איז אונדז גאַרניש קאַלט!

א זייגער

דודל קען דאָס ניט פארשטיין,
וואָס אזוינס א זייגער איז.
טאַטע זאָגט: ער גייט אליין...
וויזשע האָט ער זיינע פיס?

לייגט אן אויער צו: ער גייט!
„טיק־טיק, טיק־טיק“... כ/זוייס שוין אויך! —
שרייט אויס דודעלע מיט פרייד: —
האַט די פיסעלעך אין בויך!

שטייט זיך דודל, הערט זיך איין:
טיק־טיק, טיק־טיק... זייגערס טריט.
שמענדיק גייט ער. קען דאָס זיין?
ווערט דער זייגער גאַרניט מויד?

ווי ער גלאנצט דאָס אזוי פּיין! —
טראכט זיך דודעלע און טראכט: —
אך וואָלט ער א'בעלן זיין
זען ווי זייגער איז געמאַכט.

אַט, נאָר צולייגן א האנט,
אַנטאַפן א פיסל נאָר,
זען ווער דרייט עס נאָכאַנאַנד
אַט די ווייזערלעך די פאַר?

אפגעשרויטט איין שרייפל בלוז,
מיטן מוילבל נאָר אַ בלאַז,
טוט אויף גיך אַ לאַף אַרום
אַ צעמויקטע די גלאַז.

ס'אר אַ שטיבעלע און ווענט!
וויפל רעדעלעך, אַ שרעק!
כאפן זיי זיך פאר די הענט,
לויפן, קייקלען זיך אַוועק.

פלאצט אויס דודל און בעוויין:
טאַטע! לויפט ער ווילד און שרייט —
ס'וויל דער זייגער מער זייט גיין,
וויל אנטלויפן, ערגעץ, הייט — —

איז נישטא שוין

(געווידמעט ליטמאן-פריילאך)

מאמע זאגט: דו ביסט נישטא שוין
וויל געוויס א שפאס גאר מין
ווי קען גאר פון אונדז אוועקגא?
דער „פון אלע זיבן זאכן“?

מאמע, ביזאג דיר: ס'איז א ליגן.
נעם דאס ביכעלע און לייען:
אך, ווי שוין, א פארגעניגן,
כ'הער זיך גארניט אויף צו פרייען.

אלע מעשהלעך ווי פריער,
ניט געביטן זיך א האר ניט.
איז אונדז טאקע ליב און טייער,
ווער ס'באהאלט פאר אונדז מער גארניט.

און דערציילט אונדז, וואס מיט קינדער
איז זיך ווען עס איז פארלאפן.
יעדעס מעשהלע באזונדער
איז אן אמת, ס'האט געטראפן!

איי-איי, איי-איי קען ער אונדז און
וואָס מיר חלומען אפילו,
ווייסט פון אלע שטיפער קונצן,
שפילט זיך מיט אין אונדזער שפילן...

איז נישטאָ שוין, זאָנסטו, מאמע,
פריינט פון אונדזער פרייד, געלעכטער?
דאָס האָט אויסגעטראכט מסתמא
עמיצער א — שלעכטער!

וואַלט איד וועלן!

אי! וואַלט איד עם אמאָל וועלן
סתם אזוי זיך אין שול פעלן.
פריי פון לעקציעס, פון דער באַנק,
ניט אום יום-טוב, ניט זיין קראַנק,
ניט א טאָג ווען ס'לערנט קיינער;
גאָר פון אלע זאָל איד איינער
גלאַט אזוי זיך אין שול פעלן.
אי, וואַלט איד עם אמאָל וועלן!...

מוז עם זיין גאָר א מחיה
זען ווי אלע לויפן, שמאיען,
יאָגן, איילן זיך אין קלאַס
און איד דריי זיך... פוסט און פאַס,
פרייע צייט, א פרייער קאַפּ,
קיינעם גיב קיין חשבון אָפּ,
וון געווען און וון כזויל זיין,
טאָן אלצדינג וואָס מיר פאלט איין.
סתם אזוי זיך אין שול פעלן,
אי וואַלט איד עם אמאָל וועלן!

אין ווארשטאט

מיין טאטע איז א שוסטער,
ווייסט איר דאך עם יעדער,
קלייב איך מיר פון פאל צונויף
אלע שטיקלעך לעדער.

אט אזוי א פלינק און גיד,
וועט מען נייען פון דעם שיד,
ווער עם איז א ווילער יאט,
העלפט זיין טאטן אין ווארשטאט.

מיין טאטע איז א שניידער,
העלפט אים אויך די מאמע,
קלייב איך שמאטקעלעך צונויף
און ניי זיי מיר צוזאמען.

אט אזוי איך ניי און ניי,
א שיד סהורה ווערט פון זיי.
ווער עם איז א ווילער יאט,
העלפט זיין טאטן אין ווארשטאט.

מיין טאטע איז א סטאליער,
וויסל מעבל זאכן
קען מען פון די קלעצעלעך,
פון די ברעטלעך מאכן!

ב'קלאם צונויף זיי: טיק-טיק-טיק,
טארטיק ווערט א מעבל-שטיק,
ווער עס איז א ווילער יאט,
העלפט זיין טאטן אין ווארשטאט.

מיין טאטע איז א בלעכער,
האלט אין לייטן קלאפן.
פאלן זילבער קייקעלעך,
לויף איך באלד זיי באפן.

ב'קלייב צונויף זיי איינס צוויי דריי,
מאכט מען ווידער פון דעם בליי.
ווער עס איז א ווילער יאט,
העלפט זיין טאטן אין ווארשטאט.

שוסטער מיבעלע

ס'איז דער שוסטער מיבעלע
אָט אזוי די גרויס.
נייט ער, נייט ער שיבעלעך
טאָג איין, טאָג אויס.

שיבעלעך ווי טעקעלעך,
אויסגעפּוצטע שיין;
קוילעכדיק ווי בעקעלעך
ביי קינדערלעך קליין.

זיצט ער אויף א קישעלע,
אויף א קליינעם שטול,
און זיין שוסטער-טישעלע
איז מיט זאכן פול:

דראטווע, וואַקס, א העקעלע,
לעדער גאַר א סך;
קלאַפּט ער, קלאַפּט טשוועקעלעך:
האַך, טאַך, טאַך, טאַך, טאַך.

מיט די פינגערלעך א כאַפּ,
שטעקט אריין אין זויל;
שטעקט אריין אין זויל;

קליפ און קלאפ, קליפ און קלאפ,
מיכל איז ניט פויל!
!

פלייסיק איז ער, מיכעלע,
א גוטינקער ביי גאר;
מאכט צו יעדן שיכעלע
א חברל צום פאר.

לעכעלעך מאכט איינס און צוויי
מיטן שפיץ פון אר,
אט אזוי און אט אזוי:
האר, טאר, טאר, טאר, טאר.

ס'האט דער שוסטער מיכעלע
הענט געזונטע צוויי,
פליען, פליען שיכעלעך,
שיכלעך אלערליי.

שיכעלעך פאר יינגעלעך,
וואס האלטן זיך היין,
קענען שוין די בענדעלעך
זיך אויסבינדן אליין.

און פאר גוטע מידעלעך,
מאכט ער מידל-שיך,
מיט שפראנקעס און מיט קנעפעלעך
צו פארשפיליען גיך.

ס'מאכט דער עווסטער מיכעלע,
וואס נאר איינער וויל,
אלע סארטן שיכעלעך,
קאלירן אזוי פיל.

ווייסנקע ווי ציכעלעך,
ברוינלעכע ווי נים,
שווארצע, געלע שיכעלעך,
פונקט פאר יעדנס פיס.

קורצע, שמאלע געזעלעך,
גלאנצן זיי מיט פרייד,
שטייען ווי די העזעלעך,
צו אנטלויפן גרייט.

לאכן מיט די מיילכעלעך,
אפן פראנק און פריי;
ווינקען צו די קינדערלעך:
זעט, מיר זיינען ניי.

ליבע קינדער-פיסעלעך,
קומט און אונדז אריין!
שפרינגט און לויפט צו ביסעלעך,
וועט איך ווארעם זיין!

קומען קומען פיסעלעך
פון דער גאנצער וועלט:
יאסעלעך און זיסעלעך,
מ'פרייט זיך און מ'קאזעלט.

טאנצן נייע שיכעלעך
קינדערלעך און שיעור;
גוטער שוסטער מיכעלע.
א געזונט אין דיר!

גענעדאלעבל פון קארטאן

הערשל נעמט א פאס קארטאן,
איבער אקסלען טוט זיך אן,
אויסגעצויגן אויף דער קווער,
און ער שערט אויס מיט דער שער
קליינע עפאלעטן צוויי,
פרענדזלעך דינינקע אין זיי,
צו די אקסלען קלעפט ער אן;
א שפיץ הימל פון קארטאן
און א פאסעק ציט ער שטייף
ארום טאליע ווי א רייף,
צו די שטולן טוט ער א שאל:
מארט, איך בין א גענעדאל!...

אינס און צוויי — אינס און צוויי,
א סאלדאט מארשירט אזוי:
אויסגעצויגן יעדער גליד
און צום טאקט ער שטעלט די מריט;
ווי א זיגער שטאלץ ער שפאנט,
אין סאלוט די רעכטע האנט...

אינס און צוויי — אינס און צוויי,
א סאלדאט מארשירט אזוי:
נו געגאנגען! ניט געכאפט,

מיט די פיסלעך צוגעקלאפט;
ווער עס איז א ווילער יאט,
זאל גלייך ענטפערן: וויזאט!

ווער עס פאלגט ניט כאפט א פראכק!...
— — — פליען שטולן מיט א טראסק,
אויסגעדרייטע פאלן אום
מיט די פיסלעך אין דער קרום,
קייקלען זיך העט העט אוועק
אין די ווינקעלעך פאר שרעק;
קאקן זייער הערשער און:
גענעראלכל פון קארטאון!...

אויפשטיין פרי

איבערביצע איז א פעכער,
וואקסט א בחור ניט קיין לייט,
אלע וועקן אים און וועקן
און ער שטייט אויף נאך דער צייט.

קוקוריקו, קוקוריקו
מיט די פליגל פאטשט א האָן:
שטייט אויף אלע, שטייט אויף אלע,
דער פריטאָרגן קומט שוין אָן.

ווערט אין סארעם א גערודער,
כאפן באלד זיך אלע אויף,
פון די נעסטן שפרינגען עופות,
לאָזן ראפטום זיך אין הויף.

מדמו ציען זיך פון פעלדער
צום קאָראַל א סטאָדע קי:
ווער עס וויל ויין א געזונטער,
טרינקען מילך, זאל אויפשטיין פרי.

גייען קאטשקעלעך א כאַפּטע,
אלע מיט איין קול: קוואַקוואַ;
אַט מיר גייען זיך שוין באַדן
און ער, א פוילענצער אַזאַ!

צווישן ביימער פליען פייגל
איינס צו אנדערער: ציף ציף,
אוי ווי גוט ס'איז אין פרימאָרגן
מיט הערים טאָן א שטיף.

און די אינדיקעס זיך בלאָזן,
שוין געכאפט פון אלץ א פיק;
שטאלצע ציען אויס די פליגל
צו דער ערד אראפ א שטיק!

לוסטיק בריקען קליינע קעלבלעד,
שוין זיך אָנגעגעסן זאָט;
ווער עס וויל הנאה האָבן,
דארף זיין רירעוודיק, א יאָט!

צווישן קערנער שאַרשקען טויבן,
מרוקען שטילערהייט: גרויגרוי.
ס'איז פאר אַרבעט טאָג באַשאַפן
און די נאכט פאר שלאָף און רו.

סקריפען רוישן פריילעך סולקעס,
קלאפן סערדיפּים: טיק טאק טאק;
דרייט זיך איצע־פיצע איבער
און שלאָפט ווייטער זיך געשמאק.

רייטן קינדערלעך אין שולע
צו צוויי דריי אויף פערדלעך: האָם,
האַפּדהאַם העי, וועב קומט פריער,
וועטן זיי זיך אין גאלאַם.

קוואַקוואַ, קוואַקוואַ, פליען הינער
מיט א פריילעכן געשריי;
קוואַקוואַ, קוואַקוואַ, כ'האַב געלייגט שוין
א פריש ווארעמינקע איי.

קומט די זון צו צו זיין פענצטער,
שױט אראָפּ אַ הויפּן הייך;
כאַפּט אַ פּונטל שטראַלן רומער
אויף זיין פנים טוט אַ שטיין.

שפּרינגט אויף ראַפּטום איבערדיצע,
דייכט די אויגן הוי און קריק:
— אױ אױן שולע! — און פון שולע
פאַרן קינדער שוין צוריק.

א ש פ י ר

וויזשילאנט:

כ'בין דער גוטער וויזשילאנט.
אָט אזוי אָ, האַנט נאָך האַנט,
הייב אויף איינע און א צווייטע,
ווי צוויי פליגל אויסגעשפרייט.

א קינד:

פון דער ווייט מען זעט ארויס,
דיינע אַרעמס בלאנקען ווייס,
פון דיין אַנצוג בלוי געוואנט,
מיט אַ שמייכל נאָכאנאנד.

וויזשילאנט:

ווער עס ווייסט ניט וווּ צו גיין,
בלאָנדזשעט איינזינקער אַליין,
ווייז איך אים באלד אָן דעם וועג,
צי איך פיר אים גאָר אוועק.

א קינד:

שמייסט א רעגן. ברייט די זון
און דו מאכסט זיך ניט דערפון,
שמייסט געדולדיק טאָג נאָך טאָג,
— אינדערמיט פון גאסן ראָג.

וויזשילאנט:

קינדערלעך כ'האַב ליב און הייס,
כ'סאַלג זיי נאָך אויף טרייט און שרייט.

זין און טעכטער פון מיין לאנד,
בין דער טרייער וויזשילאנמ.

א קינד:

רעכט און לינקס. הין און צוריק,
ווי אַרקעסטער פון מוזיק,
אויף און אָפּ, די אַרעמס פירסט,
מיט דעם טראפיק דירזשירסט.

אַמניבוס:

שטאַרק איז אַמניבוס און גרויס,
מאך איך אָן אַזאַ גערויש,
זאַל מען וויסן אז איך פאַר;
מיינע רעדער גרויס ביו גאַר.

קאַלעקטיוו:

כ'בין דער לייכטער „קאַלעקטיוו“,
פאַרן איז ביי מיר א שטיף
און דערפיל איך, ס'איז צו שווער,
גיב איך אויף א זייט א קער...

טראמוואי:

פול געפאקט איי-איי איי-איי,
נו, איר זעט דאָך, כ'בין טראמוואי,
אויף דער עלטער, ווי איז מיר,
ארבעט איך נאָך אָן א שיעור.

אויטאָס:

מיר, די אויטאָס, לויפן גיך,
וועמען ארט דער פרייו פון שויד?
ווער עס וויל א פאַרל גרינג,
דער באצאלט שוין סאַר אלצדינג!

קינדער:

א וועט-געיעג פון גאס פאַרקער;
ווער יאָגט איבער וועמען, ווער?

טריטוריען נאכאנאנד
ביז דער גוטער וויזשילאנט...

וויזשילאנט:

הייב איך אויף א האנט, ניט מיין,
בלייבן אלע פאר מיר שטיון,
פורן, מענטשן, און א צאל,
אלע, אלע פאראמאל.

וויזשילאנט:

שטום מען ווארט אויף מיין באפעל,
טו איך זיך א דריי, א שטעל,
מיט מיין פויפעלע א בלאז,
גיבן אלע זיך א לאז.

אויסאם שנעל א פלי, א טראג,
קאלעקטיוון — א צעפאג,
איילן מענטשן ביי דער זייט:
שנעלער, ס'איז נישטא קיין צייט!

וויזשילאנט:

שאַרף מיין בליק איז, פלינק די הענט,
מענטש און פור, מיין אינסטרומענט,
קרייצן שפיל און מיר געווענדט,
כ'בין דער טראפיק־דיריגענט!

א חתונה אין קיך

לעפל, טעלער, טעפ און קרוגן
שטענדיק אויפן זעלבן אָרט;
צי זיי הענגען, שטייען, ליגן.
ריידן נעבעך ניט קיין וואָרט.

נאָכן עסן, נאָכן טרינקען,
אויסגעשייערט, ווידער גרייט.
זע איד ווי זיי גלאַנצן, ווינקען
און פארשטיי זיי שטומערהייט:

בערל אומדן, בערל גוטער,
אך, ווי ס'לעבן איז אונדז מיאוס!
שטענדיק זיין דא צוגעשמידטע,
אז מען איז אליין אן פיס!

הייב אונדז נאך אביסל אונטער,
אַט אזוי פון אויבן אָן!
מאך אונדז פריילעך, מאך אונדז מונטער,
זוכסט דאך סיי ווי וואָס צו טאָן — — —

הייבט ביים הארץ מיד אן צו קלעמען.
סא רחמנות איז אויף זיי! ...
אָט וועל איך צו זיי זיך נעמען.
לֹסטיק מאַכן איינס און צוויי...

ליגט א מעלער ווי א פלעצל,
טו איך אים א שאַד: אָט נא!
אויף א טישל שטייט א מעצל,
נעם איך פויקן: טצא-טצא-צא!

אין שופליאַדיק מעסער גאַפל
נעם איך טרייסלען היז און הער,
פאלט פון פאַליצע א טעפל,
כּהאַב א ריר געטאַן, גיט מער.

אויף א שענקל שטייט א גלעזל,
וויל איך וויסן ווי דאַס קלינגט,
גיב איך עס א שנאַל אין געזל
באַז! און פריילעך זיך צעשפּרינגט.

— רירט זיך, חברת, העי געשווינדער,
פלעכט זיך אלע אין א קראַנץ!
מיט צעשפּרייטע פאַלעס רונדע
לאָזן מעלער זיך אין טאַנץ.

און אין קאַראַהאַד אינמיטן,
מיט א קדומער לאַנגער נאַן,
טאַנצנדיק א רויט צעברייטער
טוט דער טשייניק זיך א לאַז...

פריילעך, לעבעדיקער, טאצן,
קלימפערט אלע מיטאמאל!
פון געלעכטער שאלן פלאצן,
קייקלען טעפ זיך אויפן פאל.

מעסערס, זייערס, פאנען, פענדלעך,
אויסגעצויגן שטייף און גלאט,
קלאפן, פאטשן מיט די הענטלעך:
בראווא, קליינער, ביסט א כוזאט!

שטיי איך מיר אזוי אינמיטן,
דעם ארקעסטער דירזשיר;
שיין די טענער זיך צעשיטן
וון מיט פינגער כישו א דיר.

צווישן אלע די באקאלן,
איינס אין אנדער קלאפן זיך;
— מול-טוב! צעפויקן אלע,
ס'איז א חתונה אין קיך!...

לויפט די מאמע אן מיט גוואלדן,
— וואס סע טוט זיך שוין אין קיך!
כאפט מיד ביי די הענטלעך באלד אן:
זאג, די כלים טשעפען דורך?

— וואסזשע זאל איך מאמען זאגן,
ווי עס בעט זיך יעדע זאך?
אז זי הערט ניט זייער קלאגן,
און פארשטייט ניט זייער שפראך.

א מעשה'לע פון אמאל...

(לויט א פאלקס לעגענדע — צום אנדענק מיין זיידע שאול אגוז)

— — — גייט דער זיידע, קומט דער זיידע,
פליעסקעט, קינדער, הענטלעך ביידע,
שטעלט זיך אויסעם אין א ריי:
אט איז זיידע, אלט, געבויגן,
גראַבע ברילן אויף די אויגן,
א גרוי ווייסנקער ווי שניי.

— א גוט העלף אייך, קינדער מיינע!
גלעט דער זיידע קעפלעך קליינע
און באַטראַכט זיי פאר א ווייל:
— זיידע, זיידע, דו אלצווייטער,
וואָס הערט זיך אין וועלט דער גרויסער,
בעטן זיי זיך, אַ, דערצייל!

קינדער פראַגעט שיטן, שיטן,
און דער זיידע שטייט אינמיטן
אויף זיין שטעקן אַנגעשפארט:
— אַ ווען נאָר איך זאל דאָס קאַנען,
פרוּווט דער זיידע זיך דערמאַנען,
ווארט א רגעלע נאָר, ווארט...

לייגט צום שטערן צו א סינגער,
ווערט ער מיטאַמאַל ווי יינגער,
טוט אַן אייניקל א שנאַל:

— איי ווי וועט איר פון דעם קוועלן,
מ'וועט אייך, הברה, שטארק געפעלן,
לצויסמעשיות פון אמאל.

און מיט אויפגעלעכטע גלידער
זעצט דער זיידע זיך צונידער,
טוט אַ הוקע און אַ ברום,
שטיל און לאנגזאם, נאָר ניט איילן,
הייבט דער זיידע אָן דערציילן
זיינע אייניקלעך ארום:

— — — לאַנג שוין, לאַנג, אמאל, פאַרצייטן,
פאַרנדיק אין וואלד, פונווייטן.
עפעס בלואסקעט, מ'האַב דערזען.
אייל איך זיך און קום צו נענטער,
נעמט עס לויפן פון מיר ווייטער,
ווי א וונדער וואָלט געשען.

מ'איז עס דאָ און מ'איז עס דאָרטן,
בלייב איך שטיין און נעם זיך ווארטן...
וואָסזשע זאָל איך טאָן דאָ פאַרט?
ווידער לויף איך, וויל עס כאַפן,
און פון שרעק די ציינער קלאַפן,
מ'קען ניט אויסריידן א וואָרט...

שטיל ווערט זיידע מ'מיטן דרינגען
און פרוזנט ווייטער זיך דערמאָנען,
בלייבט א רגעלע פארקלערט.
הערן אייניקלעך און גאסן,
וואָס דעם זיידן האָט געטראָפן,
איז א מעשה אומגעהערט.

גליט אין אייגעלעך א פירער,
אלע אויטערלעך איין אויער,
מיילעבלעך צעטענט ברייט,
אַ זיי זעען מיט די אויגן,

שטייף פארגליווערט אויסגעצויגן,
אין א וואלד, דער זיידע שטייט.

נעבעך ווי א צוגעשמידטער
און זיי ציטערן איין ציטער,
ס'זאל קיין ביז אים ניט געשען.
מיטאמאל א הייב זיך אונטער,
ווערט דער זיידע היידער מונטער:
הערט נאך וואס איך האב דערוען.

גיב איך מיר אזוי א שפאן נאך,
אי, סע איז דאך א באראן נאך,
לאנגזאם נעם איך, פרוז אים אויס,
לייג ארופעט אויסן וואגן
און איך נעם זיך האסטיק טראגן,
טרייב דאס פערדל גיך פארויס.

און איך קאפ געדאנקען לויפן:
אם דעם באראן וועל פארקויסן,
ס'איז אן אוצר, אן אנטיק,
פאר דעם געלט פון אלעם גומן
אין מיין שטוב איך וועל אנשיטן,
כ'רייב מיר אויף די הענט פאר גליק.

אזא באראן, אזא גרויסער,
מיט א פעל א פוביק וויסער,
ברענענדיקע אויגן גרויס.
מיטאמאל נעמט הילכו, קלינגען,
שטעקט ארויס א לאנגע צונג און
פונעם וואגן שפרינגט ארויס...

— — — אויסגעציטערט, ווי אן זיטען,
קען דעם זעג מער ניט געפינען
אין דעם שווארץ געדיכטן וואלד...
כ'קוק זיך אים אין אלע זייטן,
זע איך היידער שוין פתוחיים,
ס'פיערל פינקלט און עס שטראלט.

— — — כ'בין געסאלן, אי אנשלאָסן,
וואָס האָט ווייטער דאן געטראָסן,
קען איך זיך ניט דערמאָנען מער, —
פאלן זיידנס אויגן־דעקלעך
אויף די שמייבלענדיקע בעקלעך,
בלאָנקעט צווישן האָר א טרער.

אייניקלעך פארגאפּטע זיצן,
פראַגעס אין די אייגעלעך בליצן,
טריי באַזאכן זיי זיין שלאָף.
צו זיין פנים זיס פארקלערטן,
קוקן זיי און ווארטן ווארטן
אומגעדולדיק אויפן סוף — — —

הערצלעך קלאפן, פריילעך זינגען,
א, דעם זיידן איז געלונגען
צו אנטלויפן איינס און צוויי;
אויפגעהייטערט אלע זיינען
פנימלעך צופרידן שיינען:
זייער זיידע איז מיט זיי!

אינהאלט

5	קינדערלעך
6	אָרדענער
7	איינס און צוויי
8	פייגעלעך
9	פריילינג, פריילינג, טראַגלעך
10	דער ליבער זומער
11	פסח
11	אום צי גראָד?
12	שבועות
13	אלע שפילן מיטאַמאָל
14	פלעצעלעך
15	סוכות
16	כ'האַב מיין ברודערל זייער ליב
17	מיין שוועסטערל
18	פיצי
19	ווער האָט מער צייט?
20	א מוליער
21	א גוטינקער
22	דער פוילער
23	קליין הינטעלע
24	האַפּטשי
25	איך וויל מיין געבורטסטאָג!
26	אויף די גרויסע כ'בין אין בעס
27	געבורטסטאָג-מאַרש
28	נאָרעלע

29	-----	ערשטער מאי
30	-----	א שפיל אין „טאָמאָביל“
32	-----	ערב יום־טוב
32	-----	יום־טוב שוין
33	-----	כ'בין שוין גרויס!
34	-----	טראַמוואַי
35	-----	א צווילינג
36	-----	אונדזער שול
37	-----	זיינען קינדערלעך פאַראַנען
38	-----	אהיים
39	-----	אָי די טינט
41	-----	בוי איך מיר א שטיבעלע
42	-----	זומער, זומער, גוט און שיין
44	-----	א מיידעלע אַ פלייסיקע
45	-----	העפטלעך האָבן פיס
46	-----	אַרקעסטער
48	-----	קלעטער־פלאַנץ
50	-----	א חברל פון גאָלד
52	-----	זומער, זומער, זומערל!
54	-----	נאָסן־קערער
56	-----	זון
57	-----	כמאַרעלע און זון
58	-----	א שפּאַציר מיט טאַטע־מאַמע
60	-----	מאַמע־טאָג
63	-----	ביים וואַסערל
65	-----	פּרילינג
68	-----	אין טאָג פון בוים
70	-----	אויף דער פּריי
72	-----	ראש השנה
73	-----	אין גאַרטן
76	-----	אויף אַ שפּאַציר
78	-----	וואַקאַציעס
81	-----	א באַרג־שפּאַציר
83	-----	באַהעלטעניש
84	-----	האַרבסט
85	-----	פּורים
87	-----	ווינטער
89	-----	לאַכן זיי פון ווינטער
90	-----	א זיינער

92	איו נישטאָ שוין
94	וואָלט איך וועלן!
95	אין וואַרשטאָט
97	שוסטער מיכעלע
101	גענעראַלעכל פון קאַרטאָן
103	אויפּשטיין פּרי
106	אַ שפּיל
109	אַ חתונה אין קיך
112	אַ מעשהלע פון אַמאָל...

*Este libro se terminó
de imprimir en los
Talleres Gráficos de
Julio Kaufman, Co-
rrientes 1976, Buenos
Aires, el día 12 de
Diciembre de 1947.*

